

tot zij eindelijk en ten leste van rappe kinderen vergroeid waren tot strompelende bestjes, — wanneer niet onverwacht . . . .

— Doch dit in een volgend hoofdstuk.

## II.

Op zekeren dag dat Barbarina, met haar webbenverdelgenden staf in de hand, wederom even uitrustte van een vermoeienden arbeid, kwam zij eensklaps tot de ontdekking dat haar taak toch wel wat al te zwaar was en de kinderen haar best konden helpen. 't Ruwere werk zou zij natuurlijk voor zich houden. Hetzelfde uur nog werd in het Vogelhuis een besluit van dien inhoud uitgevaardigd. Daar Barbarina aan één helpster genoeg had, zouden de kinderen elkaâr om de maand aflossen.

Alma begon.

Ilma wilde eerst eveneens thuis blijven, doch de oude dienstmaagd verzette zich daartegen, en terecht. Ik denk dat Alma wel even achter haar voorschoot geschreid zal hebben, toen Ilma eindelijk schoorvoetende de deur uitging. En deze laatste verdween dadelijk achter eenige struiken, zeker om haar ziel ook een weinig te verlichten. Doch het vroolijke zonlicht verjoeg spoedig die droefenis. Bovendien, al zag zij Alma niet, zij gevoelde toch haar nabijheid, en ieder etmaal bracht na de scheiding ook het weêrzien.

Den derden of vierden dag reeds vermocht Alma haar voorschoot te laten rusten en zag Ilma kans eenige malen om te zien, zonder dat er waterlanders kwamen.

Juist dien vierden dag had Ilma een merkwaardige ontmoeting . . . .

Terwijl zij, nauwelijks aan het strand gekomen, al haar opmerkzaamheid wijdde aan een vreemde, lillige, violette massa, daar zeker nedergeworpen door een ondeugenden triton met het doel haar te doen schrikken, zag zij, toevallig opblikkend, tot heur verbazing, op eenigen afstand een mooien, knappen jongen staan, die de kleine natuuronderzoekster strak aankeek. Zijn donkere oogen en gebronsde gelaatskleur deden in hem dadelijk een vreemdeling herkennen. Hij geleek in niets op de geelharige dorpelingen. Met welgevallen aanschouwde Ilma zijne forsche gestalte; zij vroeg zich af wie toch die kloeke jonkman wezen mocht, en gevoelde, zonderling genoeg, volstrekt geen aandrang den onbekende te ontloopen. De verrassende uitwerking op hèm teweeggebracht was niet minder. Zóo'n lief wezentje had onze vreemdeling nog nòòit ontmoet! Hadde hij niet beter geweten, hij zou gewaand hebben te droomen . . . .

Daar men in dien ouden tijd nog vrij wat onschuldiger was dan nu, en dus veel meer sans gêne, zal niemand er zich over verwonderen dat de jonkman, na een vriendelijken groet, die even vriendelijk beantwoord werd, op Ilma toetrad en toestemming vroeg haar een weinig te mogen gezelschap houden. Ilma bedacht zich geen oogenblik. Zij was recht in haar schik met